

**MËSIME TË MIRA
NË KËTË KOHË**
lexime javore nga
Ælfrc

murg në Cerne Abbas
dhe kryemurg në Eynsham

të përgatitura nga

David M. Young

Boton: Albanian Evangelical Mission, 29 Bridge Street,
Penybryn, Wrexham, LL13 7HP

Përkthyen: Blerina Pesha, Dan Baynes

Redaktoi: Valbona Luzi

Copyright © 2004, 2007 David Martin Young

Fotografia e kopertinës: hyrja e abacisë së rrënuar, Cerne Abbas

Për më shumë informata drejtohuni tek:

Albanian Evangelical Mission
29 Bridge Street
Penybryn
Wrexham
LL13 7HP

Misioni Ungjillor,
Gjirokastër

Bashkësia Ungjillore e Mesisë
Prishtinë

Bashkësia Ringjallja
Gjilan

PARATHËNIE

Po shkruaj në përfundim të mendimeve të mia për këtë libër, se disa pjesë nga shkrimet e Ælfric më kanë trazuar shumë, sepse ato kanë gjallëruar njohjen e vlerës së shpengimit tonë, të hirit të Perëndisë dhe të vërtetësisë së kthimit të Zotit tonë në lavdi, në përfundim të kësaj kohe. Duket se Ælfric ishte një njeri në zemrën e të cilit digjej një dashuri e vazhdueshme dhe e pashuar për Perëndinë dhe njeriun, ajo lloj dëshire e zjarrtë për t'i shërbyer Perëndisë dhe për t'i drejtuar të tjerët që t'i besojnë Atij, e cila është vulosur në çdo zemër të krishterë për pothuajse dy mijë vjet. Dhe unë lutem që dashuria dhe zelli që e bënte të lëvizte dhe të vepronte Ælfric njëmijë vjet më parë, po ashtu do të na shtyjë ne ndërsa lexojmë dhe i mendojmë mirë pjesët e mëposhtme të shkëputura nga shkrimet e tij.

David Young,

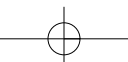
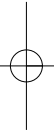
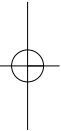
drejtor i Misionit Ungjillor

Wrexham, 2007

arderet et non conbureretur (Vulgata)
digjej nga zjarri, por nuk konsumohej. Eksodi 3:2

Sqarim:

Nuk i kam shënuar pjesët e shkëputura nga predikimet me të njëjtat ditë si në dy volumet origjinale të Ælfric.

I-7 janar

Unë, Ælfric, murg dhe prift që kremton meshë, ndonëse jam më i dobët se ç'duhet për urdhra të tillë, u dërgova në kohën e mbretit Æthelred nga peshkopi Ælfheah në një manastir që quhet Cernel¹ sipas lutjes së pronarit të tokës Æthelmær, përkatësia familjare dhe mirësia e të cilit njihen kudo. Atëherë më shkoi ndër mend, duke i besuar Perëndisë, të marr përsipër këtë punë, sepse njerëzit kanë nevojë për *mësime të mira*, sidomos në *këtë kohë* që është dhe fundi i kësaj bote. Duke u mbështetur në atë që thotë Zoti ynë, do të ketë shumë katastrofa mes njerëzimit para se të vijë fundi: “Atëherë do të ketë një mundim aq të madh, sa nuk ka ndodhur kurrë që nga krijimi i botës e deri më sot. Shumë krishta të rremë do të vijnë në emrin tim dhe do të thonë: ‘Unë jam Krishti’ dhe do të bëjnë shumë shenja e çudira për të mashtruar njerëzimin... Dhe, po të mos i shkurtonte Zoti ato ditë, i gjithë njerëzimi do të humbiste; por për shkak të të zgjedhurve të tij, ai do t’i shkurtojë ato ditë.” Çdo njeri mund t’i qëndrojë më lehtë tundimit që vjen, nëpërmjet mbështetjes së Perëndisë, nëse ai forcohet me anë të diturisë që vjen nga librat, sepse ata që do të ngulmojnë deri në fund në besim do të shpëtohen. Shumë pikëllime dhe vështirësi do të vijnë mbi këtë botë para fundit të saj, dhe këto gjëra u shpallin humbje të përjetshme njerëzve të këqij, të cilët, më vonë, do të vuajnë përjetësisht në ferrin e zi për krimet e tyre. Atëherë Antikrishti do të vijë, do të kryejë mrekulli të panumërta, do të thotë që ai vetë është Perëndi dhe do ta detyrojë njerëzimin të besojë herezinë e tij: por koha e tij nuk do të zgjatë shumë, sepse zemërimi i Perëndisë do ta shkatërrojë dhe pastaj kjo botë do të mbarojë.

Nëpërmjet ligësisë ai do të detyrojë njerëzit të devijojnë nga besimi i Krijuesit dhe të besojnë gënjeshtat e tij, i cili është nismëtari i të gjitha gënjeshtrave dhe ligësisë. Perëndia i Plotfuqishëm do ta lejojë Antikrishtin e pafe të kryejë shenja, mrekulli dhe përndjekje; në atë kohë do të ketë aq shumë ligësi dhe çoroditje mes njerëzimit, sa që ata do të jenë të denjë për përndjekje djallëzore – gjë që do të rezultojë në përhumbjen e përjetshme të atyre që ndjekin Antikrishtin, si dhe në gëzimin e përjetshëm të atyre që i qëndrojnë Zotit me besim.

Perëndia do të lejojë gjithashtu që shërbëtorët e tij të zgjedhur të pastrohen nga të gjitha mëkatet përmes përndjekjeve të mëdha, ashtu si ari provohet në zjarr.

1 Tani quhet Cerne Abbas në Dorset të Anglisë.

Është më e urtë që çdo njeri ta dijë këtë, ta dijë besimin e vet, se mos i duhet njeriu të presë mjerim të madh. Zoti ynë i urdhëroi dishepujt e tij që t'u udhëzojnë dhe t'u mësojnë të gjithë njerëzve ato gjëra që u kishte mësuar ai vetë; por janë të paktë ata që do të japin mësimet e mira me fjalë dhe me shembullin e tyre. Prej urdhrave të tilla m'u duk se nuk do të isha pa faj para Perëndisë po të mos u deklaroja të tjerëve, qoftë me gojë, qoftë me shkrim, të vërtetën ungjillore që foli ai vetë.

• *Parathënie e predikimeve*

8–14 janar

Në fillim të këtij libri dua t'ju jap një këshillë, si mbrojtje kundër dehjes, ashtu siç i foli Zoti Aaronit në librin e Levitikut me këto fjalë:

“Mos pini verë, as pije dehëse, as ti, as bijtë e tu, kur do të hyni në çadrën e mbledhjes, që të mos vdisni; do të jetë një ligj i përjetshëm për të gjithë brezat tuaj, me qëllim që të mundni të dalloni midis të shenjtit dhe profanit, midis të pashtriturit dhe të pastrit.”

Edhe në Dhiatën e Re Zoti i këshilloi dishepujt e tij duke u thënë:

“Kini kujdes që zemrat tuaja të mos rëndohen nga të llupurit, nga të dehurit dhe nga preokupimet e kësaj jete; që ajo ditë të mos ju zërë në befasi.”

Dehja është një ves kaq i madh, saqë Pali, apostull dhe mësues i johebrenjve, dëshmon që pijanecët nuk mund të zotërojnë mbretërinë e Perëndisë (1 Korintasit 6:9–10). Oh, sa të bekuar janë ata që jetojnë për Perëndinë dhe jo për këtë botë, për virtytin dhe jo për vesin! Ne nuk duhet t'u jepemi aspak pirjes dhe dehjes së neveritshme, pasi jemi paralajmëruar nga kërcënimet e tmerrshme të Zotit, Perëndisë tonë.

• *Parathënie e vol. II të predikimeve*

15–21 janar

Krijuesi i Plotfuqishëm e shfaqti veten nëpërmjet veprës së madhe që kreu në fillim. Ai donte që krijesat të shihnin madhësinë e tij e të banonin me të në lavdi të përjetshme, gjithmonë të nënshtruar dhe të bindur ndaj atij, pasi është një çrregullsi e madhe nëse gjërat e krijuara nuk i binden Krijuesit të tyre.

Në fillim bota nuk ekzistonte, Perëndia vetë e krijoi. Ai nuk ka patur asnjëherë fillim në lavdinë e madhështinë e tij të madhe dhe në mendimin e tij të vendosur ka dekretuar gjithmonë që ai do t'i bënte këto krijesa të mrekullueshme, dhe që me anë të dashurisë së tij do t'i siguronte në jetën që do të shijonin.

Me anë të hirit të tij ai i ndriçon të gjithë engjëjt e qiellit, si dhe zemrat e të gjithë njerëzve mbi tokë, të cilët besojnë siç duhet në Perëndinë e gjallë, dhe ai i fal me dëshirë të gjitha mëkatet e njerëzve që vajojnë për to. Nuk ka falje, përveçse nëpërmjet hirit të tij.

• *Mbi Dhiatën e Vjetër dhe të Re*

22–28 janar

Kur Perëndia krijoi botën që synonte të krijonte, një engjëll, i cili ishte më i shquari, pa se sa i bukur dhe sa i shkëlqyer ishte në lavdi, kuptoi forcën dhe fuqinë që kishte. Engjëlli quhej Lucifer, d.m.th. “dritëmbajtës”, për arsye të ndriçimit, paraqitjes së tij të lavdishme.

Atëherë ai mendoi se ishte diçka shumë e ulët për të që t'i bindej ndonjë Zotit, duke qenë se ai vetë ishte tepër i shquar, kështu që përbuzi detyrën e tij për të adhuruar Krijuesin dhe për ta falënderuar siç duhej për ato që kishte marrë. Luciferi nuk donte që Krijuesi i tij të ishte Zot mbi të, as të vazhdonte në njohurinë e Birit të vërtetë të Perëndisë, i cili e kishte bërë kaq të bukur, por mendoi se me anë të tradhtisë mund të siguronte mbretërinë dhe ta bënte veten Perëndi: e tillë ishte krenaria e tij. Dhe i mblodhi forcat me të vërtetë, që të thurnin komplet bashkë me të, për të realizuar qëllimin e tij të lig.

Atëherë ai ra, u kthye në djall me gjithë shokët e tij, duke rënë nga oborri i Perëndisë në dhimbjet e ferrit, ashtu siç e meritonte.

• *Mbi Dhiatën e Vjetër dhe të Re*

29 janar–4 shkurt

Ne do t'ju tregojmë një shëmbëlltyrë. Asnjë njeri nuk mund ta bëjë veten mbret, sepse populli ka të drejtë të zgjedhë si mbret atë njeri që i pëlqen:² por pasi është shenjtëruar si mbret, ai ka pushtet mbi popullin, dhe ky i fundit nuk mund ta heqë qafe zgjedhën e tij.

Në të njëjtën mënyrë, çdo njeri mund të zgjedhë para se të mëkatojë nëse do të ndjekë vullnetin e djallit ose t'i qëndrojë atij. Dhe nëse ai lidh vetveten me veprat e djallit, nuk mund ta zgjidhë veten me forcat e tij, por vetëm nëse Perëndia i Plotfuqishëm e zgjidh me dorën e fortë të mëshirës së tij.

• *E diela e Palmave*

5–II shkurt

Adami, njeriu i parë, mëkatoi kundër Perëndisë, shkeli urdhërimin e Krijuesit të tij duke iu bindur mësimit të djallit, dhe kështu ai bashkë me të gjithë njerëzimin iu dorëzua djallit dhe mundimeve të ferrit. Atëherë Perëndia mendoi që nga fillimi i botës se si mund ta ndihmonte njerëzimin dhe ta shpëtonte përsëri nga pushteti i djallit. Ai nuk dërgoi për shpengimin tonë as engjëll, as kryeengjëll, as profetë, as apostuj, por Ati dërgoi Birin e tij të vetëmlindur drejt vuajtjes dhe vdekjes për shpengimin e njerëzimit. Atëherë Perëndia shfaq dashurinë e madhe që kishte dhe ka për ne, kur ai dërgoi Birin e tij të vetëm që të vritej për ne. Kush guxoi të dëshironte që Mbreti i Plotfuqishëm të nguste drejt vdekjes Princin e tij të vetëmlindur për të shpëtuar kështu shërbëtorin e tij?

Biri nuk ishte i detyruar të bëhej njeri dhe të vuante për ne më vonë, por ai u tregua gjithnjë i bindur ndaj të Atit, deri në vdekje, dhe erdhi tek ne, sepse donte të na çonte në mbretërinë e tij, për të cilën ishim krijuar.

• *Predikim mbi lindjen e Krishtit, vol. II*

2 Në kohët anglo-saksone, mbreti u zgjidh nga mesi i burrave të familjes mbretërore.

12–18 shkurt

Jezusi na ka mësuar kështu ne që e duam: “Nëse më doni, zbatoni Jurdhërimet e mia.” Ne mund të kuptojmë që Shpëtimtari ynë do veprën më shumë, sesa fjalët e bukura. Fjalët kalojnë, por veprat qëndrojnë.

Në lidhje me këtë temë, apostulli Pal ka thënë: “Ata pohojnë se njohin Perëndinë, por me vepra e mohojnë.”

Ai njeri që betohet në mënyrë mashtruese dhe që jep fjalën e besës në lidhje me një çështje, por më vonë largohet prej saj, si mund të gëzojë ndihmën e Shpëtimtarit, i cili sheh dhe merr parasysh zemrën, dhe sheh që ai do ta shkelë përsëri fjalën e dhënë kundër tij? Por njeriu duhet të jetë i sigurtë me Zotin e tij, i cili dëshiron që ne të flasim me të me vepra; sepse ai që flet mirë dhe nuk e zbaton fjalën, dënon vetveten.

Tani ju mund të kuptoni që veprat flasin më shumë sesa fjalët lakuriq, të cilat nuk kanë dobi. Mirëpo ka një punë të mirë në fjalë të mira kur dikush mëson dhe ndërton dikë tjetër në besim me anë të mësimin të vërtetë, dhe kur dikush thotë dituri për nevojat e drejtimin e shumë njerëzve për lavdinë e Perëndisë, i cili mbretëron përjetë. Amen.

• *Mbi Dhiatën e Vjetër dhe të Re*

19–25 shkurt

Moisiu i madh, kur ishte 120 vjeç, ndërroi jetë dhe u varros nga vetë Perëndia, i cili vendosi Jozueun në vendin e tij si komandant të popullit. Moisiu gjithashtu e kishte bekuar dhe Perëndia premtoi se do t'i rrinte pranë në mes të çudirave të fuqishme. Libri që mban titullin “Jozueu” na tregon se si ai shkoi me popullin e Izraelit në vendin e Abrahamit dhe e pushtoi, se si dielli qëndroi në vend ndërkohë që ai korri fitoren dhe se si ai e ndau tokën.

Jozueu është një shëmbëlltyrë e Jezusit, sepse ai e solli popullin në tokën e premtuar, ashtu siç bën edhe Shpëtimtari ynë, i cili çon në mbretërinë e qiellit të gjithë ata që besojnë tek ai, në qoftë se e ngazëllojnë me vepra të mira.

• *Mbi Dhiatën e Vjetër dhe të Re*

26 shkurt–3 mars

Ka vetëm një origjinë të të gjitha gjërave: Perëndia i Plotfuqishëm. Ai është fillimi dhe fundi: ai është fillimi, sepse ka ekzistuar gjithmonë; ai është fundi pa mbarim, sepse ai nuk mbaron asnjëherë. Ai është mbret i mbretërve dhe zot i zotërve. Ai mirëmban me fuqinë e tij qiejt, tokën e të gjitha krijesat, pa u lodhur aspak, dhe ai shikon thellësitë që ndodhen nën këtë tokë. I peshon të gjitha kodrat me një dorë dhe asgjë nuk mund t'i qëndrojë vullnetit të tij. Asnjë krijesë nuk mund të hulumtojë apo të kuptojë plotësisht gjërat e Perëndisë: engjëjt ngjasojnë me Perëndinë më shumë sesa njerëzit, por prapë ata nuk mund të kuptojnë plotësisht në lidhje me Perëndinë. Ai krijoi krijesat që donte të krijonte; nëpërmjet diturisë së tij ai bëri gjithçka, dhe me anë të vullnetit të tij u dha jetë të gjithave.

• *Predikim mbi fillimin e krijimit*

4–10 mars

Njериu i verbër rrinte ulur në qytetin e quajtur Jeriko. Kur Krishti erdhi në qytet, i verbri mori dritën e syve. D.m.th., kur Krishti u bë i vdekshëm dhe mori përsipër natyrën tonë njerëzore, njeriu u ndriçua dhe mori dritën e syve. Ai që nuk di asgjë për dritën e përjetshme është i verbër. Nëse ai nuk do të lutet për dritën e përjetshme, atëherë ai i ngjan një të verbri që rri ulur në anë të rrugës pa u lutur. Ai që beson plotësisht tek Krishti dhe lutet me zjarr për ndriçimin e shpirtit të tij nuk është si ai që rri ulur në anë të rrugës pa u lutur. Kush kupton verbërinë e mendjes së tij, le të bërtasë nga brendësia e zemrës pors i verbri: “Jezus, Biri i Davidit, ki mëshirë për mua.”

• *E diela përpara Kreshmës*

II-17 mars

Shpesh ndodh që kur dikush ka dëshirë të heqë dorë nga e keqja dhe të shkthehet tek Perëndia me me të vërtetë, atëherë veprat e këqija që ka bërë më parë do të vijnë dhe do t'i rëndojnë në mendje dhe do t'ia zënë gojën, kështu që ai nuk mund t'i bërtasë Perëndisë.

Por çfarë bëri njeriu i verbër kur njerëzit donin që ai të heshte (Marku 10)? Ai thirri akoma më fort, deri sa Jezusi e dëgjoji zërin e tij dhe e shëroi. Kështu duhet të bëjmë edhe ne në rast se djalli na shqetëson me çfarëdo lloj mendimesh dhe tundimesh: ne duhet të thërrasim Jezusin gjithnjë e më fort, që ai të dëbojë tundimet e këqija nga zemrat tona dhe që të ndriçojë mendjen tonë me hirin e tij. Por nëse vazhdojmë të lutemi, atëherë me anë të thirrjes sonë ne mund të bëjmë që Jezusi të qëndrojë, kurse më përpara ai vetëm sa kalonte, të dëgjojë thirrjen tonë dhe të ndriçojë zemrat tona me mendime të mira dhe të pastra.

Mendimet e këqija nuk mund të na bëjnë dëm nëse ato nuk na pëlqejnë; por sa më shumë që djalli na tmerron me mendime të këqija, aq më të mirë dhe më të dashur do të jemi nga Perëndia, nëse, nëpërmjet ndihmës së tij, përçmojmë djallin dhe të gjitha tundimet.

• *E diela përpara Kreshmës*

I8-24 mars

Trupi, i cili është i dukshëm, merr jetë nga shpirti që është i padukshëm. Në qoftë se i padukshmi largohet, atëherë i dukshmi do të rrëzohet, sepse ai nuk qëndronte vetiu më parë.

Jeta e trupit është shpirti dhe jeta e shpirtit është Perëndia. Në rast se shpirti largohet, goja nuk mund të bërtasë, edhe pse hapet qorrazi; as syri nuk mund të shohë, edhe pse rri hapur; asnjë gjymtyrë nuk do të bëjë gjë nëse trupi mbetet pa shpirt.

Kështu edhe me shpirtin; nëse Perëndia e braktis për arsye të mëkateve të tij, ai nuk do të bëjë asnjë të mirë. Askush nuk mund të bëjë ndonjë të mirë pa mbështetjen e Perëndisë.

Ndonëse ai është bërë i vdekur ndaj çdo të mire, shpirti mëkatar nuk do t'i drejtohet plotësisht hiçit; por ai do të mbetet i vdekur ndaj çdo lumturie e gjëje të shkëlqyer dhe do të ruhet për në vdekjen e përjetshme, ku ai do të vazhdojë gjithnjë në mendime, pa u shkatërruar kurrë.

• *E diela përpara Kreshmës*

25–31 mars

Prej Semit, birit të madh të Noeut, erdhën hebrenjtë, të cilët besuan tek Perëndia. Abrahami iku sipas urdhërimit të Perëndisë në tokën e Kanaanit, ku pasardhja e tij banoi më vonë. Patriarku Abraham lindi dy bij, Ismailin dhe Isakun, dhe ai e adhuroi Perëndinë me gjithë zemër. Dhe Perëndia i qiellit i foli shpeshherë për shkak të besimit të tij të madh, që dukej nga fakti se ai ishte gati t'i ofronte Perëndisë mbi altar birin e tij më të dashur, Isakun, po kështu deshi Perëndia (Zanafilla 22).

Atëherë Perëndia e bekoj dhe biri i tij mbeti i padëmtuar. Edhe Perëndia vetë i premtoi që përmes pasardhjes së tij i gjithë njerëzimi do të bekohej, për shkak të besimit dhe bindjes së tij të madhe ndaj Perëndisë.

Abrahami, i cili ishte gati të ofronte Isakun, është një shëmbëlltë e Atit tonë qiellor që e dërgoi Birin e tij të vdesë për ne; dhe Isaku është një shëmbëlltë e Shpëtimtarit tonë, Krishtit, i cili u vra për ne.

• *Mbi Dhiatën e Vjetër dhe të Re*

I-7 prill

Marku 10

Fillimi i këtij pasazhi i preku pak vuajtjet e Shpëtimtarit tonë, ndonëse ai nuk vuajti në këtë kohë; por që kur ishte larg vuajtjes, shumë kohë më përpara, ai donte t'ua tregonte vuajtjen e tij dishepujve që të mos tmerroheshin së tepërmi nga to kur të vinte koha. Ai i ngushëlloi me fjalët: “Ditën e tretë do të ringjallem.”

Prandaj ai donte të përfordonte besimin e tyre me anë të mrekullive. Ata erdhën tek vendi ku njeriu i verbër ulej në anë të rrugës dhe Krishti e shëroi në sytë e gjithë turmës, me qëllim që me anë të kësaj mrekullie t'i çonte në besim.

Mrekullitë që kreu Krishti treguan tjetër gjë me anë të fuqisë dhe shënuan diçka tjetër me anë të misterit: në kuptimin shpirtëror diçka tjetër ishte fshehur në ato mrekulli.

Ai njeri i vetëm i verbër shënonte të gjithë njerëzimin që ishte verbuar me anë të mëkatit të Adamit, ishte përzënë nga gëzimet e parajsës dhe ishte sjellë në këtë jetë, e cila krahasohet me një burg. Ne tani jemi të përjashtuar nga drita qiellore dhe gjatë kësaj jete nuk mund të gëzojmë dritën e përjetshme, madje nuk dimë për këtë më tepër sesa nëpërmjet mësimit të Krishtit që lexojmë nëpër libra. Kjo botë mund të na duket shumë herë e këndshme, por ajo nuk i ngjan botës së përjetshme më tepër sesa një burg i ngjan dritës së ditës. I gjithë njerëzimi ishte i verbuar nga mungesa e besimit dhe e gabimit; por nëpërmjet ardhjes së Krishtit ne u liruar nga gabimet tona dhe u ndriçuar me besim. Tani ne kemi në mendjen tonë dritën, d.m.th. besimin e Krishtit; dhe kemi një shpresë të gëzimit të jetës së përjetshme, edhe pse akoma banojmë trupërisht në burgun tonë.

• *E diela përpara Kreshmës*

8–14 prill

Jezusi i tha njeriut të verbër: “Çfarë do që unë të të bëj?” A mendoni se nuk e dinte Jezusi çfarë donte i verbri – ai që ishte në gjendje ta shëronte? Por Jezusi donte që i verbri të lutej; sepse ai nxit të gjithë të luten: ndonëse ai thotë në një vend tjetër: “Ati juaj qiellor di çfarë keni nevojë para se t’i luteni për ndonjë gjë”, përsëri Perëndia i mirë dëshiron që ne t’i lutemi atij me zjarr; sepse me anë të lutjeve zemra jonë ngjallet dhe kthehet tek Perëndia.

• *E diela përpara Kreshmës*

15–21 prill

Në qoftë se dikush nuk ka mundësi t’i ofrojë Perëndisë një dhuratë materiale të dukshme, le t’i ofrojë një dhuratë shpirtërore të padukshme, pra, një vullnet të mirë, i cili ua tejkalon në mënyrë të pakrahasueshme thesareve tokësore.

Çfarë është vullnet i mirë në mos mirësia, kështu që njeriu në fjalë hidhërohet nga fatkeqësia e tjetrit dhe gëzohet në begatinë e tjetrit; ai do mikun e tij jo për hir të botës, por për të mirë; për të mëshiruar armikun e tij me dashuri; për të mos i urdhëruar askujt atë që nuk i pëlqen vetes; për të ndihmuar nevojën e të afërmit sipas mundësive të tij, për të qenë gati ta ndihmojë jashtë mundësive të tij? Ç’është ndonjë dhuratë në krahasim me këtë vullnet, kur shpirti i ofron veten Perëndisë mbi altarin e zemrës së tij?

Në lidhje me këtë psalmisti ka thënë: “O Perëndi i Plotfuqishëm, tek unë janë premtimet e tua, të cilat do t’i paguaj me anë të lavdërimeve.” Sikur të kishte thënë tashmë hapur: “Edhe sikur të mos kem dhurata të jashtme për të t’i ofruar ty, prapë unë do të gjej brenda vetes sime atë që mund ta shtroj mbi altarin e lavdërimit tënd, pasi ti nuk jeton me dhuratën tonë, por kënaqesh më tepër nga ofrimi i zemrave tona.”

• *Lindja e Shën Andreas, apostullit*

22–28 prill

Perëndia i drejtë do gjykime të drejta, por shpeshherë ryshfetet e largojnë drejtësinë, në kundërshtim me vullnetin e Perëndisë, ku e keqja mbizotëron pa kujdes. Ai që do të bëhet shërbëtor i Perëndisë, duhet të gjykojë drejtësisht sipas së vërtetës, pa asnjë ryshfet. Kështu ai do ta nderojë Perëndinë me sjellje të mirë dhe shpërblimi i tij do të jetë i madh prej dorës së Perëndisë, i cili jeton dhe mbretëron përjetë. Amen.

• *Mbi Dhiatën e Vjetër dhe të Re*

29 prill–5 maj

Mbi gëzimin shpirtëror:

Njeriu duhet të gëzohet nga Perëndia përmes hidhërimeve të kësaj bote të rëndë, që të mos dëshpërohet nga fatkeqësitë, as të gëzohet nga begatia më shumë se ç'duhet. Edhe në qoftë se humbasim gjërat kalimtare të kësaj bote, nëse shpresojmë tek Perëndia duhet ta dimë që banesa jonë nuk është këtu, por në qiell. Prandaj ne duhet të largohemi nga ky pikëllim me gëzim shpirtëror, kështu hidhërimi do të mposhtet plotësisht nëpërmjet durimit tonë.

• *Jetët e shenjtoreve, vol. I*

6–12 maj

Njerëzimi u mashtrua nga djalli dhe u largua nga besimi i Perëndisë, kështu që njerëzit bënë për veten e tyre shëmbëlltyra: disa prej ari, disa prej argjendi, disa prej gurësh dhe disa prej druri, shpikën emra për ta, i adhuruan dhe u ofruan fljime. Atëherë, demonët erdhën tek shëmbëlltyrat e tyre, banuan në to dhe u folën njerëzve sikur të ishin perëndi. Dhe raca njerëzore e mashtruar ra në gjunjë përpara këtyre shëmbëlltyrave duke thënë: “Ju jeni perënditë tona dhe ne e vendosim besimin dhe shpresën tonë tek ju.”

Atëherë, kur gabimi mbiu në tokë, Krijuesi i vërtetë, që është vetë Perëndia, u përçmua dhe u çnderua.

• *Predikim për fillimin e krijimit*

13–19 maj

Biri i Isait, Davidi – ai psalmisti i ëmbël i fisit të parë, të quajtur Juda – u zgjodh nga Perëndia që të ishte mbreti i Izraelit për ta mbrojtur, dhe ai mbretëroi me një dorë të fuqishme duke e mbrojtur atë popull kundër të gjitha kombeve pagane që e rrethonin, dhe gjithmonë korri fitore. Ai mposhti ariun e egër, luaneshën agresive dhe që në djalëri hyri në duel me gjigantin e madh, të quajtur Goliath, ku me hobënë e tij mposhti gjigantin mosbesues; në këtë mënyrë ai shpartalloi filistejtë.

Ai përfaqëson Shpëtimtarin tonë, Krishtin, i cili është kampioni i fortë që e mposht lehtësisht djallin mizor dhe ia rrëmben të gjithë besimtarët, duke i futur në kishën e tij, ashtu si Davidi rrëmbeu delet nga kafshët e egra.

• *Mbi Dhiatën e Vjetër dhe të Re*

20–26 maj

Iurti Solomon mbretëroi dyzet vjet, gjithmonë në paqe të plotë, dhe për shkak të diturisë së tij të madhe princat e tjerë e nderuan, erdhën tek ai nga vendet e largëta dhe ai e mirëmbajti popullin pa asnjë luftë. Gjithashtu ai ndërtoi tempullin e shkëlqyer në Jeruzalem për Perëndinë, i cili u bë me mjeshtëri të admirueshme, aq sa ne nuk mund ta shprehim dot.

Solomoni është shëmbëlltyra e Shpëtimtarit tonë, Krishtit, i cili na solli paqe. Ai është dhe Princi i paqes, i cili na bashkoi me ushtritë e engjëjve dhe ngriti prej nesh një kishë që është bashkësia e tij.

• *Mbi Dhiatën e Vjetër dhe të Re*

27 maj–2 qershor

Si mund të ketë mbarësi ai njeri i cili e largon zemrën e tij nga të gjithë skëta libra dhe është kaq kokëfortë, saqë dëshiron të jetojë gjithmonë sipas imagjinatës së tij, i shkëputur prej këtyre, kështu që ai nuk i di urdhrat e Krishtit?

Moisiu, profeti i madh, na thotë të gjithëve: “Kujto ditët e lashtësisë, ki parasysh vitet e shumë kohërave të shkuara, pyet atin tënd dhe ai do të ta tregojë; pyet pleqtë e tu dhe ata do të ta thonë.” Nëse nuk do të mësoni dhe drejtoheni këtu, do të mësoni në mundime të tmerrshme, në një vend që është më i urryeshëm, se kë keni përçmuar dhe urdhrat e kujt.

• *Mbi Dhiatën e Vjetër dhe të Re*

3–9 qershor

“Mbreti hyri për të parë të ftuarit dhe gjeti aty një njeri që nuk kishte veshur robë dasme.” (Mateu 22:11)

Rroba e dasmës shënon dashurinë e vërtetë të Perëndisë dhe njerëzve. Atë dashuri Krijuesi ynë na e tregoi në veten e tij kur ai premtoi të na shpengonte nga vdekja e përjetshme me anë të gjakut të tij të çmuar, siç tha ungjilltari Gjon: “Perëndia e deshi aq botën, saqë dha Birin e tij të vetëmlindur për ne.” Biri i Perëndisë, i cili erdhi tek njerëzit nga dashuria, shënoi në ungjill atë që shënonte rroba dasmore – pra, dashurinë e vërtetë. Çdonjëri që i drejtohet Perëndisë me besim dhe pagëzim, vjen tek dasma; por ai nuk vjen me një robë dasmore nëse nuk mban dashuri të vërtetë. Sepse ju e shihni që çdo njeri ka turp, nëse ftohet në një dasmë të kësaj bote, të vijë i veshur me rroba të rëndomta tek ajo kënaqësi jetëshkurtër; por është turp shumë herë më i madh për atë njeri që vjen tek dasma e Perëndisë me rroba të fëlliqura, kështu që ai, për shkak të veshjes së tij të ndyrë, do të hidhet tej, nga lumturia e përjetshme në errësirë të përjetshme.

Ashtu si rroba e zbukuron njeriun nga ana trupore, kështu edhe dashuria e vërtetë e zbukuron shpirtin tonë me bukuri shpirtërore. Edhe sikur një njeri të ketë besim të plotë, të japë lëmoshë dhe të bëjë shumë të mira, çdo gjë do të dalë e kotë, pavarësisht se çfarë bën, nëse ai nuk ka dashuri të vërtetë për Perëndinë dhe për të gjithë të krishterët. Dashuria e vërtetë është kjo: çdonjëri ta dojë mikun e vet, si dhe armikun për të mirën e tij.

• *E diela e 21-të pas Pentakostit (vol. I)*

10–16 qershor

Ai që do të jetë lajmëtari i Perëndisë, duhet të ketë dashuri për Perëndinë dhe për njerëzit, përndryshe ai nuk duhet ta marrë përsipër këtë shërbim. Ky ungjill u referohet të gjithë mësuesve të shenjtë, të cilët duhet t'i japin mësimet popullit të tij në kishën e Perëndisë. Dymbëdhjetë apostujt dhe shtatëdhjetë e dy dishepujt janë kryepunëtorët e kësaj strukture, dhe ne duhet t'i imitojmë ata. Mësuesi përgatit rrugën e Perëndisë kur ai u predikon njerëzve fjalët e jetës, dhe pas predikimit vetë Perëndia, me anë të pranisë së dashurisë së tij, ndriçon zemrat e njerëzve.

Ai mësues që merr përsipër punën e predikimit, nuk duhet të ngatërrohet me punët e botës duke lënë mënjanë “bujqësinë” e Perëndisë. Atij i shkon për shtat që të merakoset se si mund të fitojë për Perëndinë shpirtrat e shumë njerëzve me anë të mësimet ungjillor, dhe jo atë se sa mund t'i tërheqë vetes me anë të fuqisë së tij. Por ai që predikon që të marrë shpërblim ose lavdërim këtu, pa dyshim që e shkëput veten nga shpërblimi i përjetshëm.

• *Mbi lindjen e disa apostujve (vol. II)*

17–23 qershor

Jezusi iku me nxitim nga nderi i kësaj bote kur u zgjodh mbret; por ai nuk iku nga turpi dhe përbuzja kur judenjtë donin ta varnin mbi kryq. Ai nuk donte ta rrethonte kokën me një kurorë prej ari, por me një kurorë gjembash, siç ndodhi në kohën e vuajtjes së tij. Ai që mbretëron përjetë në qiell, nuk donte të mbretëronte për pak kohë në këtë jetë.

Kjo botë nuk është vendi ynë, por është vendi i mërgimit tonë; prandaj nuk duhet t'i varim shpresat tona në këtë jetë mashtruese, por të nxitojmë me vendosmëri drejt vendit tonë për të cilin u krijuam, d.m.th., drejt mbretërisë së qiellit.

• *E diela para Kreshmës*

24–30 qershor

“Aty nga mesnata u dëgjua një britmë: ‘Ja, po vjen dhëndri, i dilni para!’”
(Mateu 25:6)

Shpeshherë njerëzit thonë: “Ja, tani vjen Dita e Gjykimit”, sepse profecitë që u dhanë në lidhje me të kanë kaluar. Por luftërat, pikëllimet, tërmetet, zitë, kombet vijnë njëri pas tjetrit dhe përsëri dhëndri nuk vjen. Si mund ta dimë atëherë se kur do të vijë?

Siç ka thënë ai vetë: “Aty nga mesnata.” Kur është “aty nga mesnata”, në mos kur ju nuk e dini dhe nuk e pritni? Atëherë ai do të vijë.

Nuk ka krijesë që të dijë orën e mbarimit të kësaj bote; këtë e di vetëm Perëndia. “Prandaj rriini zgjuar, sepse nuk e dini as ditën, as orën.” Askush nuk di gjë lidhur me mbarimin e kësaj bote, dhe as lidhur me mbarimin e saj.

Po ta dinin se kur do të ishte fundi, shumë njerëz do ta kalonin pjesën më të madhe të jetës në kënaqësira dhe pjesën më të vogël në pendim. Ai na është fshehur që të kemi gjithmonë frikë nga dita e fundit, të cilën ne kurrë nuk mund ta parashikojmë. Prandaj duhet të rrimë zgjuar në zemrat tona dhe në besim; prandaj duhet të rrimë zgjuar në shpresë dhe në dashuri të vërtetë; prandaj duhet të rrimë zgjuar në vepra të mira dhe (nëse bëjmë sadopak të mira) t’i bëjmë këto pa krekosje të kotë – që të mund të hyjmë në mbretërinë e qiellit me Dhëndrin e pastër, Jezu Krishtin, i cili jeton dhe mbretëron me Atin e tij qiellor dhe me Frymën e Shenjtë në jetë të jetëve. Amen.

• *Mbi lindjen e virgjëreshave të shenjta*

I-7 korrik

Të gjitha krijesat, qiejt dhe engjëjt, dielli dhe hëna, yjet dhe toka, të gjitha kafshët dhe zogjtë, deti dhe të gjithë peshqit, Perëndia i krijoi dhe i përpunoi brenda gjashtë ditësh; ditën e shtatë ai mbaroi punën e tij dhe pushoi; ai e shenjtëroi ditën e shtatë, sepse atë ditë mbaroi punën e tij. Dhe atëherë ai pa të gjitha veprat e tij që i kishte bërë, dhe ishin që të gjitha shumë të mira.

Ai i krijoi të gjitha gjërat pa materie. Ai tha: “Qoftë drita” dhe menjëherë drita u bë. Ai tha përsëri: “Qoftë qielli” dhe menjëherë qielli u bë, ashtu siç e kishte caktuar me diturinë dhe vullnetin e tij. Ai foli përsëri dhe e urdhëroi tokën të nxirrte të gjithë bagëtinë e trashë të gjallë, pastaj krijoi prej tokës të gjithë racën e bagëtisë së trashë, si dhe racën shtazore, të gjithë ata që ecin me të katra; në të njëjtën mënyrë ai krijoi prej ujit3 peshqit dhe zogjtë, duke u dhënë peshqve aftësinë për të notuar dhe zogjve aftësinë për të fluturuar; por ai nuk i dha shpirt asnjë kafshe dhe asnjë peshku; gjaku i tyre është jeta e tyre, dhe sapo vdesin ata mbarojnë tërësisht.

Kur bëri Adamin, ai nuk tha: “U bëftë njeriu”, por tha: “Ta bëjmë njeriun sipas shëmbëlltyrës sonë”, dhe atëherë ai e bëri njeriun me duart e tij, fryu në të një shpirt të gjallë dhe njeriu është i përjetshëm nga një pjesë, pra, nga shpirti; ai nuk do të marrë kurrë fund. Trupi është i vdekshëm për shkak të mëkatit të Adamit, por prapëseprapë Perëndia do ta ngrejë trupin në përjetësi në Ditën e Gjykimit.

• *Predikimi mbi fillimin e krijimit*

8–14 korrik

Krishti, Shpengimtari i botës, erdhi tek njerëzit nëpërmjet virgjëreshës Mari, ashtu siç kishin parathënë profetët. Ai banoi në këtë botë me njerëzit, themeloi krishterimin dhe shfaqti me anë të mrekullive të tij se ai ishte Biri i Perëndisë kur ngriti të vdekurit nëpërmjet fuqisë së tij, shëroi shpejt çdo sëmundje, ktheu ujin në verë, eci këmbëzbathur mbi detin, qetësoi erërat me fjalën e tij urdhëruese, dëboi djajtë nga njerëzit që ishin prekur deri në çmenduri dhe u ktheu mendjen e shëndoshë.

Për më tepër, pasi vuajti vullnetarisht vdekjen për shpengimin tonë, i varur mbi kryq, ai u ngjall nga të vdekurit ditën e tretë dhe u ngrit në qiell tek Ati i tij qiellor me fitore, duke sunduar mbi të gjitha gjërat. Ai do të vijë përsëri për të gjykuar të gjithë njerëzimin, çdo njeri sipas veprave të tij, në Ditën e Madhe.

• *Mbi Dhiatën e Vjetër dhe të Re*

15–21 korrik

Perëndia nuk na detyron të bëjmë të mirën dhe as nuk na ndalon që të bëjmë të ligën, sepse ai na ka dhënë aftësinë për të zgjedhur lirisht. Kjo është dhurata: njeriu mund të bëjë ç'të dojë, dhe ky është ligji: Perëndia do të shpërblejë gjithsecilin sipas veprave të tij, si në këtë botë, ashtu dhe në atë që do të vijë, qofshin të mira ose të këqija.

Në rast se dikush mendon përse Perëndia dëshiron t'u japë njerëzve të këqij lirinë kur e di që përpara se ata do të bëjnë të ligën, atëherë ne mund t'i themi se nuk i shkon për shtat asnjë mbreti të pasur që të gjithë ata që i shërbejnë të jenë skllëvër dhe që në mbretërinë e tij të mos ketë qoftë edhe një njeri të lirë. Po kështu nuk i shkon për shtat Zotit të Plotfuqishëm që në të gjithë mbretërinë e tij të mos ketë asnjë njeri që i shërben pa u detyruar rreptësisht t'i shërbejë.

Tani, liria jonë ka nevojë gjithmonë për ndihmën e Perëndisë, sepse ne nuk mund të bëjmë asnjë të mirë pa ndihmën e tij. Na udhëzoftë gjithmonë në këtë botë dhe na sjellte në jetën e përjetshme nëpërmjet vetes së tij, ashtu siç ai u ka premtuar të gjithë atyre që e duan. Atij i qoftë lavdërimi dhe lavdia në jetë të jetëve. Amen.

• *Jetët e shenjtoreve, vol. I*

22–28 korrik

Me të vërtetë është shkruar: “Ai, pra, që do të jetë mik i botës, do të mbretërinë e qiellit është shumë e ngushtë dhe e pjerrët; ndërsa ajo që të çon në mundimin e ferrit është shumë e gjerë dhe e lëmuar.” Rruga që të çon në mbretërinë e qiellit është e ngushtë dhe e pjerrët, që ne të arrijmë në vendin tonë vetëm me vështirësi. Nëse dëshirojmë ta marrim, duhet të duam mëshirën, dëlirësinë, të vërtetën, drejtësinë, përvulësinë, të kemi dashuri të vërtetë ndaj Perëndisë dhe njerëzve, të japim lëmoshë sipas mundësive tona, të tregohemi të matur në të ngrënë dhe të respektojmë të gjitha gjërat e tjera të shenjta. Ne nuk mund t’i bëjmë këto gjëra pa shqetësime; por nëse i bëjmë, atëherë, me anë të këtyre përpjekjeve, nëpërmjet mbështetjes së Perëndisë, mund t’i ngjitemi rrugës së pjerrët që na çon në jetë të përjetshme.

Rruga që të çon në përhumbje është e gjerë dhe e lëmuar, sepse lakmitë e këqija e çojnë njeriun në përhumbje. Është diçka shumë e butë për të, pa asnjë përpjekje, të ngopë lakminë dhe dehjen e tij, të jetë lakmues parash dhe krenar, të vjedhë të varfërit dhe të bëjë ç’t’i thotë qejfi: por këto praktika të këqija, dhe të tjera të ngjashme me to, e çojnë pa përpjekje në mundime të përjetshme, përveçse në rastin kur ai pushon së bëri të keqen dhe bën të mirën.

Le të marrim rrugën më të vështirë që të punojmë këto për njëfarë kohë, që të mos bëjmë përjetësisht punë të lodhshme.

• *E Diela para Kreshmës*

29 korrik–4 gusht

Ka qenë dikur një perandor pagan i quajtur Diokletian, dyqind e tetëdhjetë e gjashtë vjet pas mishërimit të Krishtit, që mbretëroi njëzet vjet – një vrasës mizor. Ai dogji kisha dhe vrau të gjithë të krishterët që zbuloi; dhe ky persekutim i pafë u përhap pareshtur nëpër të gjithë tokën për dhjetë vjet, deri sa erdhi edhe në Angli, ku ai vrau shumë nga ata që besonin në Krishtin. Një prej këtyre ishte Albani, martiri fisnik.

Një prift shpëtoi dhe vrapoi tinëzisht në shtëpinë e Albanit, ku qëndroi i fshehur nga përndjekësit e tij. Dhe Albani e priti. Kur të dërguarit erdhën tek shtëpia e tij, ai doli me mantelin e priftit, sikur të ishte ai vetë, dhe nuk pranoi ta tradhtonte. Kështu ai u lidh dhe u soll përpara gjykatësit të pafë. Atëherë gjykatësi u zemërua në mënyrë djallëzore dhe i tha se do të merrte dënimin e rëndë që gjykatësi kishte caktuar për priftin nëse nuk do t’u nënshtrohej shpejt perëndive të tij të turpshme. Por Albani iu përgjigj se ai nuk do t’i përkulej idhujtarisë së tij: “Unë jam i krishterë dhe gjithmonë do ta adhuroj Krishtin. Unë besoj tek Shpëtimtari, i cili është Perëndia i vërtetë që bëri të gjitha krijesat. Flijimet tuaja kushtuar perëndive, të cilat ua ofroni djajve, nuk mund t’ju ndihmojnë dot, kështu që ju do të merrni dënime të përjetshme në ferr.”

Gjykatësi urdhëroi njerëzit ta fshikullonin martirin e shenjtë, por ky njeri i bekuar mori forcë nga Perëndia. Atëherë gjykatësi kuptoi se nuk mund ta mposhte me anë të torturave të ashpra dhe as nuk mund ta largonte nga Krishti, prandaj i urdhëroi ta vritnin duke ia prerë kokën. Paganët bënë ashtu siç i kishte urdhëruar gjykatësi. Albanit iu pre koka për emrin e Shpëtimtarit dhe ai u largua për tek Zoti i tij me anë të martirizimit fitimtar dhe me besim të vërtetë.

Po në këtë përndjekje, shumë të tjerë u vranë në Angli për besimin e Krishtit, të cilët u larguan fitimtarë për në jetën e vërtetë.

• *Jetët e shenjtoreve (përkthim sipas S. H. Gem, 1912)*

5–II gusht

Vdekja e njerëzve të këqij është e keqe dhe e njerë, sepse ata kalojnë nga kjo jetë e shkurtër në mundime të përjetshme. Dhe vdekja e të drejtëve është e çmuar, sepse ata do të çohen në jetën e përjetshme kur të mbarojnë këtë jetë pikëllimesh. Dhe atëherë fundi i tyre do të jetë si një fillim, sepse ata nuk do të jenë të vdekur, por do të kalojnë nga vdekja në jetë.

Trupi, i cili është rroba e shpirtit, do të presë shkatërrimin e madh; ndonëse ai do të jetë kalbur e kthyer në pluhur, Perëndia do ta ngrëjë dhe do ta bashkojë atë me shpirtin në jetë të përjetshme. Vetëm atëherë do të përmbushet premtimi i Krishtit që tha: “Atëherë të drejtët do të shkëlqejnë si dielli në mbretërinë e Atit të tyre”, i cili jeton dhe mbretëron përjetë pa mbarim, në përjetësi. Amen.

• *E diela përpara Pashkës*

12–18 gusht

“Për atë që do të skandalizojë një prej këtyre të vegjëlve që besojnë tek unë, do të jetë më mirë t’i varet në qafë një gur mulliri (që e sjell rrotull gomari) dhe të zhytet në thellësi të detit.” (Mateu 18:6)

Ai skandalizon tjetrin, i cili e mashtron në lidhje me punët e Perëndisë që t’i humbasë shpirti. Për atë që hyn në një pozitë të shenjtë në kishën e Perëndisë dhe pastaj, me anë të nxitjes ose një jete të shenjtë, u jep të tjerëve një shembull të keq dhe shtrembëron të kuptuarit e tyre – do të jetë më mirë që të mbarojë vetëm në jetën e tij tokësore, sesa për atë që, i fshehur nën maskën e shenjtërisë së shtirur, i tërheq njerëzit, bashkë me të, drejt përhumbjes nëpërmjet moralit të tij të shturur.

• *Përkushtimi i kishës së Shën Mikaelit*

19–25 gusht

Populli hebre shfaqti zili të madhe kundrejt mësimet të tij, ndaj u mendua se si mund ta vritnin. Një nga dymbëdhjetë shokët e Krishtit, i quajtur Juda, u josh nga djalli dhe shkoi tek hebrenjtë e diskutoi me ta se si mund ta tradhtonte Krishtin.

Edhe pse të gjithë njerëzit ishin mbledhur bashkë, ata nuk mund ta kishin shkatërruar po të mos ishte ai i vullnetshëm. Krishti erdhi, sepse donte të vuante vdekjen për ne. Kështu, me anë të vdekjes së tij, ai të shpengonte nga mundimi i ferrit të gjithë ata që besonin dhe besojnë në të.

• *Predikim mbi fillimin e krijimit*

26 gusht–1 shtator

“Cili njeri prej jush që ka njëqind dele...” (Luka 15)

Vëllezërit e mi shumë të dashur, ju keni dëgjuar në këtë mësim të ungjillit që mëkatari iu afrua zërit dhe të folurit të Shpëtimtarit. Numri njëqindfish është një numër i përsosur; dhe i Plotfuqishmi kishte njëqind dele kur ushtria e engjëjve dhe njerëzimi ishin pronat e tij: por ai humbi një dele kur njeriu i parëkrijuar, Adami, humbi ushqimin e parajsës nëpërmjet mëkatit. Atëherë Biri i Plotfuqishëm i Perëndisë la të gjithë ushtrinë e engjëjve në qiell dhe erdhi në tokë për të kërkuar po atë dele të humbur që i kishte ikur. Pasi e gjeti, ai e mbajti mbi supe gjithë gaz, prapë tek tufa.

Kur ai mori përsipër natyrën tonë njerëzore dhe mbajti mëkatet tona, atëherë delja e endur u soll përsëri mbi supet e tij të shenjta. Zotëria i deleve u kthye në shtëpi vetëm kur gjeti delen e tij; sepse Krishti, pas vuajtjes së tij, me anë të së cilës ai shpengoi njerëzimin, u ngjall nga të vdekurit dhe u ngrit në qiell gjithë gaz.

Në betejë, gjenerali ndien më shumë dashuri për atë ushtar që, pasi arratiset, mposht armikun me guxim, sesa për atë që nuk u arratis kurrë dhe që nuk kreu ndonjë vepër trimërie në ndonjë konflikt deri sot.

• *E diela e 4-t pas Pentakostit.*

2–8 shtator

Grykësia bën që njeriu të hajë dhe të pijë para kohe, ose përndryshe të marrë tepricë nga ushqimi apo pija. Kjo shkatërron shpirtin dhe trupin, sepse sjell te njeriu shumë sëmundje dhe e çon atë në vdekje nëpërmjet pirjes së tepruar; ajo shkatërron edhe shpirtin, sepse ai do të mëkatojë shpeshherë, kur ai vetë nuk e di se si po sillet për shkak të pijes së tij djallëzore. Kafshët hanë aq sa ushqim të kenë, por njeriu i mençur duhet ta përmbajë veten në orën e vaktit dhe të përdorë urtësi duke respektuar zakonet e tij të rregullt; kështu ai mund të mposhtë grykësinë.

• *Jetët e shenjtorëve, vol. I*

9–15 shtator

Martirët ua dhanë trupat e tyre mundimeve. Disa u dogjën në zjarr, disa u mbytën në det, u vranë me anë të torturave të ndryshme; ata na dhanë një shembull: që ne të mos e braktisim besimin tonë dhe të mos largohemi nga Krishti për çfarëdolloj përndjekjesh apo vështirësish. Shumë njerëz quhen të krishterë në kohë paqeje, të cilët do ta mohonin shpejt Krishtin po të dënoheshin me dënimin që iu dha martirëve; krishterimi i tyre nuk vlen të lavdërohet.

Por vlen të lavdërohet krishterimi i atij njeriu që nuk do të largohet nga Krishti për shkak të ndonjë përndjekjeje – as nga shpata, as nga zjarri, as nga uji, as nga uria, as nga prangat; por që e mban gjithnjë besimin e tij me lavdet e Perëndisë, deri në fund të jetës së tij.

• *E diela para Pashkës*

16–22 shtator

Krishti ka shumë emra. Ai quhet Dituria, sepse Ati kreu të gjitha gjërat nëpërmjet tij. Ai quhet Fjala, sepse një fjalë është shfaqja e diturisë. Ungjilltari Gjon filloi përkujtimin ungjillor me Fjalën duke thënë kështu: “Në fillim ishte Fjala dhe Fjala ishte pranë Perëndisë, dhe Fjala ishte Perëndi.” Ai quhet Qengj nga pafajësia e natyrës së qengjit; ai ishte i pafajshëm. Për shpengimin tonë i ofroi një flijim të përsosur Atit të tij sipas mënyrës së qengjit. Ai quhet Luani i fisit të Judës, Rrënja e Davidit, sepse me anë të forcës së tij të perëndishme ai mposhti djallin e madh nëpërmjet fitores së vuajtjes së tij.

• *Lindja e Gjon Pagëzorit*

23–29 shtator

Lidhur me Djallin:

Ai u formua shumë i bukur dhe i pashëm, prandaj u quajt “Dritëmbajtës” (Lucifer). Atëherë ai filloi të krekosej për arsye të bukurisë që kishte dhe i tha zemrës së tij se donte të bëhej, dhe shumë kollaj mund të bëhej, i barabartë me Krijuesin e tij, të ulej në pjesën veriore të mbretërisë së qiellit dhe të kishte pushtet e sundim kundrejt Perëndisë të Plotfuqishëm. Atëherë ai e përforcoi këtë vendosmëri bashkë me ushtrinë mbi të cilin sundonte, dhe ata të gjithë iu përkulën kësaj vendosmërie.

Shumë njerëz mendojnë dhe pyesin se nga erdhi djalli. Prandaj, le t’u bëhet e ditur që Perëndia e krijoi si engjëll të madh atë që sot është djalli: Perëndia nuk e krijoi si djall, por kur ai u bë tërësisht i çoroditur dhe fajtor ndaj Perëndisë, me anë të mendjemadhësisë dhe armiqësisë së tij të madhe, atëherë ai u shndërrua në djall.

Ai nuk mund të krijojë krijesa, sepse ai nuk është krijues, por një dreq i urryeshëm që me anë të gënjeshtërs do të mashtrtojë dhe shkatërrojë të pamaturit; megjithatë nuk i lejohet të detyrojë njeri të kryejë ndonjë krim, përveçse kur njerëzit jepen vullnetarisht pas mësimit të tij.

• *Predikim mbi fillimin e krijimit*

30 shtator–6 tetor

Atëherë Perëndia përpunoi një njeri prej balte, fryu frymën e tij në të, e Agjallëroi, dhe ai u bë një njeri me shpirt dhe trup; dhe Perëndia ia vuri emrin Adam, i cili për ca kohë qëndroi vetëm. Pastaj Perëndia e çoi në parajsë, e vendosi atje dhe i tha: “Nga të gjitha gjërat që janë në parajsë ti mund të hash lirisht, dhe ato që të gjitha do të të kushtohen ty, përveç një peme që qëndron në mes të parajsës: mos e prek frytin e kësaj peme, pasi do të jesh i vdekshëm nëse ha nga fryti i saj.”

Përse Perëndia do ta ndalonte të bënte diçka kaq të vogël kur ai i kishte kushtuar gjëra të tjera kaq të mëdha? Po si mund ta dinte Adami se çfarë ishte nëse nuk do të tregohet i bindur ndaj Zotit të tij në ndonjë çështje? Sikur Perëndia t’i kishte thënë: “Ti nuk e di që unë jam Zoti yt dhe që ti je shërbëtori im, nëse ti nuk bën atë që unë të urdhëroj dhe nuk heq dorë prej asaj që unë ta ndaloj. Unë po të them, hiqe dorën nga fryti i një peme të vetme, dhe me anë të kësaj bindjeje të lehtë, ti do të meritosh gëzimet e qiellit. Por në rast se shkel këtë urdhërim të vogël, do të humbasësh me anë të vdekjes.”

• *Predikim mbi fillimin e krijimit*

7–13 tetor

Vëllezërit e mi, kontrolloni sjelljen tuaj dhe shihni nëse jeni akoma punëtorët e Perëndisë. Gjithsecili le të marrë parasysh atë që bën dhe të shohë nëse ai punon në vreshtin e Perëndisë. Kush punon për veten dhe jo për Perëndinë në këtë jetë, akoma nuk ka hyrë në vreshtin e tij. Njerëzit që punojnë vërtet për Perëndinë nuk janë ata që kërkojnë fitimin e tyre nëpërmjet lakmisë, por që meditojnë mbi lëvrimin e Perëndisë, se si mund të shtypin padrejtësinë dhe të shtojnë drejtësinë, si t’u bëjnë të mirën të tjerëve me përkujdesjen e dashurisë së vërtetë, si dhe ata që kujdesen me urtësi se si mund të fitojnë shpirtat e të tjerëve për Perëndinë dhe t’i çojnë në jetë të përjetshme.

Kush jeton për veten e tij ose rri në lakmitë e tij mishtore, akuzohet me të drejtë si dembel, pasi ai nuk rrit asnjë pemë të punës hyjnore.

• *E diela e tretë para Kreshmës*

14–20 tetor

“Atëherë më në fund erdhën virgjëreshat budallaçka dhe i thirrën dhëndrit: ‘Zot, Zot, jep urdhër që të hapen portat.’” (Mateu 25:11)

Zoti ka thënë në një pasazh tjetër: “Trokitni dhe do t’ju çelet”, por ne duhet të trokasim dhe të lutemi sot që të hyjmë në mbretërinë e qiellit, jo atëherë. Sot është koha e mëshirës, kurse atëherë do të jetë koha e shkatërrimit. Atij që sot, në kohën e mëshirës, nuk do të ndreqë veten me anë të pendimit të vërtetë, do t’i mbyllën portat e qiellit në kohën e shkatërrimit. Eheu! Hidhërim të madh mendor ka tek fjala “Portat u mbyllën.” Ato u penduan që nuk kishin vaj, por pendimi i tyre erdhi shumë vonë.

• *Mbi lindjen e virgjëreshave të shenjta*

21–27 tetor

“Ai që beson dhe është pagëzuar, do të jetë i shpëtuar; por ai që nuk ka besuar, do të jetë i dënuar.” (Marku 16:16)

Besim i vërtetë është ai që nuk kundërshton atë që beson me anë të veprave të këqija; për këtë foli apostulli Gjon: “Ai që thotë se e njeh Perëndinë dhe nuk zbaton urdhërimet e tij, është gënjeshtar.” Apostulli Jakob e thotë përsëri: “Ai besim që është pa vepra të mira, është i vdekur.” Ai ka thënë gjithashtu: “Ç’përfitim ke nëse ke besim dhe nuk ke vepra të mira? Besimi nuk mund të të shpëtojë pa vepra. Edhe demonët besojnë, por ata dridhen.”

Demonët e panë Krishtin në këtë jetë, në gjendjen e tij njerëzore, por ata ranë përmbys tek këmbët e tij dhe bërtitën: “Ti je Biri i Perëndisë, prandaj ke ardhur, që të na shkatërrosh.”

Njeriu që nuk do të besojë tek Perëndia dhe nuk ka sadopak frikë nga ai, është më i keq se një demon.

Ai që beson dhe ka frikë, por prapëseprapë nuk do të bëjë të mirën, është si një demon.

Ai që beson siç duhet, e jeton jetën siç duhet dhe me frikë Perëndie kryen vepra të mira deri në fund të jetës së tij, do të shpëtohet dhe të ketë jetë të përjetshme me Perëndinë dhe me të gjithë shenjtorët e tij.

• *Predikim mbi ngritjen e Zotit në qiell*

28 tetor–3 nëntor

Juda që tradhtoi Krishtin ishte i keq, edhe pse më përpara kishte kryer mrekulli në emër të Perëndisë. Për njerëz të tillë Krishti ka thënë në një vend tjetër: “Unë po ju them, shumë njerëz do të më thonë atë ditë: ‘Zot, Zot! A nuk kemi profetizuar në emrin tënd, a nuk kemi dëbuar demonët nga të çmendurit dhe a nuk kemi kryer mrekulli të mëdha në emrin tënd?’ Atëherë unë do t’u them atyre: ‘Unë nuk ju njoh. Largohuni nga unë, o ju që bëni paudhësi.’”

Vëllezërit e mi, mos i doni ato mrekulli që mund të bëhen njëjloj si nga të mirët dhe të këqijtë, por doni ato shenja që u takojnë ekskluzivisht njerëzve të mirë – pra, shenjat e dashurisë dhe besimit të vërtetë.

• *Predikim mbi ngritjen e Zotit në qiell*

4–10 nëntor

As Adami e as gjithë njerëzimi që ka dalë prej tij nuk kishte nevojë të Ashijonte vdekjen nëse ajo pema mund të kishte qëndruar e paprekur dhe askush të kishte shijuar frytin e saj; por Adami dhe pasardhja e tij do të kishin lindur fëmijë dhe pastaj, pa vdekje, do të kishin shkuar në jetë të përjetshme. Perëndia nuk e caktoi, dhe ai nuk u detyrua të shkelte urdhërimin e Perëndisë; sepse Perëndia e la të lirë dhe i dha mundësinë për të zgjedhur vetë: të tregohet i bindur ose i pabindur.

Atëherë ai iu bind djallit dhe nuk iu bind Perëndisë, kështu që bashkë me gjithë njerëzimin u dorëzua të shkonte, pas kësaj jete, në mundimet e ferrit, i shoqëruar nga djalli që e joshi.

Megjithatë, Perëndia e dinte që ai ishte joshur, kështu që mendoi se si mund ta mëshironte përsëri, dhe bashkë me të gjithë njerëzimin.

• *Predikim mbi fillimin e krijimit*

II-17 nëntor

Perëndia e urdhëroi Moisiun në Egjipt që ai bashkë me të gjithë popullin e Izraelit t'i ofronte Perëndisë nga një qengj motak për çdo familje dhe të shënonte me gjak shtalkat dhe arkitraun e tyre, sepse atë natë engjëlli i Perëndisë do të shkonte dhe do të vriste të parëlindurin e çdo familjeje egjiptase. Qengji i ofruar shënoi vrasjen e Krishtit, i cili, duke qenë i pafajshëm, iu ofrua Atit të tij për shpengimin tonë. Vuajtja dhe ringjallja e tij tani janë festa jonë e Pashkës, sepse ai na çliroi nga skllavëria e djallit.

- *Për ditën e shenjtë të Pentakostit*

18-24 nëntor

“Shumë janë të thirrur, por pak janë të zgjedhur.”(Mateu 22:14)

Fundi i kësaj pjese të ungjillit është shumë i frikshëm: “Shumë janë të thirrur, por pak janë të zgjedhur.” Shikoni: të gjithë zërat tanë thërrasin Krishtin, por jo të gjitha jetët tona; sepse shumë e mohojnë me veprat e tyre atë që pretendojnë me zë.

Disa njerëz kanë një fillim të mbarë për disa kohë, por ata përfundojnë në të keqen.

Disa kanë një fillim të mbrapshtë dhe përfundojnë mirë nëpërmjet pendimit të vërtetë.

Disa fillojnë mirë dhe mbarojnë më mirë.

- *E diela e 21-të pas Pentakostit (vol. I)*

25 nëntor—I dhjetor

Janë dy gjëra që ne duhet t'u kushtojmë vëmendje të veçantë:

- Së pari, asnjëri prej nesh të mos tregohet tepër vetëbesues;
- Së dyti, asnjëri prej nesh të mos heqë shpresat lidhur me të afërmin e tij, ndonjëse ka rënë në mëkate; sepse bollëku i madh i mëshirës së Perëndisë është i panjohur për ne.

Le të mbajmë mend mëkatet tona të mëparshme dhe le të mendojmë për dashamirësinë e madhe të Perëndisë, mënyrën se si ai na mëshiron në mëkatet tona dhe madje premtan mbretërinë qiellore për ata që pendohen vërtetë për mëkatet e tyre. Prandaj le të thërrasim të gjithë nga thellësia e zemrës, ashtu siç bërtiti psalmisti: “Ti je Perëndia im dhe mëshira ime.” Mëshira e Perëndisë na paraprin dhe na ndjek pas.

• *E diela e tretë para Kreshmës*

2–8 dhjetor

Zoti i mëshirshëm ka thënë se në qiell ka gëzim të madh për një të penduar; por ai ka thënë gjithashtu përmes profetit të tij: “Në rast se i drejti kthehet nga drejtësia e tij dhe si një i pafë kryen padrejtësi, unë do ta harroj gjithë drejtësinë e tij; dhe, nëse një i pafë pendohet nga mosbesimi i tij dhe kryen drejtësi, unë nuk do t'i mbaj mend mëkatet e tij.”

Për njerëzit e penduar ai tregohet i mëshirshëm, por për ata që sorollaten nuk premtan jetë të sigurt as deri të nesërmen. Prandaj, asnjë mëkatar nuk ka pse të shtyjë pendimin e tij deri të nesërmen, që të mos humbasë, me anë të moskokëçarjes, kohën e amnistisë së Perëndisë.

Gjithsecili le të mendojë për veprat e tij të mëparshme, si dhe për sjelljen e tij aktuale, dhe të shkojë drejt Gjykatësit të mëshirshëm duke qarë, ndërkohë që ai që është i drejtë dhe i mëshirshëm pret që të na përmirësojë.

Pendohet me të vërtetë nga mëkatet e tij ai që nuk i përsërit veprat e mëparshme; lidhur me këtë Jezusi i tha të çalit: “Ja, ti u shërove; mos mëkato më që të mos të të bëhet një gjë më e keqe.”

Njerëzit që besojnë mund të kenë besim dhe shpresë të madhe ndaj Perëndisë njerëzor, Krishtit, Mbrojtësi dhe Gjykatësi ynë, i cili jeton dhe mbretëron bashkë me Atin në unitetin e Frymës së Shenjtë në jetë të jetëve. Amen.

• *E diela e 4-t pas Pentakostit*

9–15 dhjetor

“Askush nuk është i mirë, përveç një të vetmi, domethënë Perëndisë.” (Lluka 18:19)

Ai që është gjithmonë i mirë, do të na kthejë në njerëz të mirë ne që Ajemi të këqij nëse heqim dorë nga e keqja dhe bëjmë të mirën. Adam u krijua i mirë, por me anë të zgjedhjes së tij dhe nxitjes së djallit ai, bashkë me gjithë pasardhjen e tij, u bë i keq. Ai që është mëkatar, është i keq, dhe nuk ka njeri në jetë pa mëkat. Por Ati ynë i mirë do të na pastrojë dhe shërojë, siç ka thënë profeti: “Shëromë, o Zot, dhe do të shërohem, shpëtomë dhe do të shpëtoj.”

Ai që dëshiron të jetë i mirë, le të thërrasë atë që është gjithmonë i mirë, që ta bëjë të tillë.

• *Mbi Litaninë e Madhe (vol. I)*

16–22 dhjetor

Ne duhet ta nderojmë Lindjen e Krishtit, festën e tij, me gëzim shpirtëror, ta zbukurojmë veten me vepra të mira, të këndojmë këngë lavdërimi ndaj Perëndisë dhe të shmangim ato gjëra që ndalon Krishti, të cilat janë mëkate e vepra të djallit; dhe t'i duam ato gjëra që Perëndia ka urdhëruar, pra, përlësinë dhe mëshirën, drejtësinë dhe të vërtetën, lëmoshën dhe përkoren, durimin dhe dëlirësinë.

• *Predikim mbi lindjen e Krishtit, vol. II*

23–29 dhjetor

Më në fund, kur erdhi koha që Perëndia kishte parashikuar, ai i dërgoi Mengjëllin e tij Gabriel një vajze të quajtur Mari. Atëherë engjëlli shkoi tek ajo, e përshëndeti me fjalët e Perëndisë dhe i shpalli se Biri i Perëndisë do t'i lindte pa pjesëmarrje e burrit. Ajo i besoi fjalët e tij dhe mbeti shtatzënë.

Perëndia Atë e bëri të gjithë njerëzimin dhe të gjitha krijesat nëpërmjet Birit; dhe, përsëri, kur ne ishim shkatërruar, ai dërgoi po atë Bir për shpengimin tonë.

Nëna e shenjtë Mari e ushqeu atë fëmijë me respekt të madh dhe ai u rrit si fëmijët e tjerë – por pa asnjë mëkat.

Originali

Ða æt nextan, þa se tima com þe God foresceawode, þa asende he his engel Gabrihel to anum mædene of þam cynne, seo wæs Maria gehaten. Ða com se engel to hire, and hi gegrette mid Godes wordum, and cydde hire, þæt Godes Sunu sceolde beon acenned of hire, buton were gemanan. And heo þa gelyfde his wordum, and wearð mid cilde.

God Fæder geworhte mancynn and ealle gesceafta þurh ðone Sunu, and eft, ðaða we forwyrhte wæron, þa asende he ðone ylcan Sunu to ure alysednesse.

Seo halige moder Maria þa afedde þæt cild mid micelre arwurðnesse, and hit weox swa swa oðre cild doð, buton synne anum.

- *Predikim mbi fillimin e krijimit*

30–31 dhjetor

Onjerëz shumë të dashur, ju është treguar shumë herë lidhur me ringjalljen e Shpëtimtarit, se si ai, pas vuajtjes, u ngjall me fuqi nga vdekja.

Qengji i pafajshëm që Izraeli i vjetër therte atëherë, ishte një shenjë sipas kuptimit shpirtëror të vuajtjes së Krishtit, i cili, duke qenë i pafajshëm, derdhi gjakun e tij të shenjtë për shpengimin tonë. Populli i Izraelit u shpëtua nga vdekja e menjëhershme dhe nga skllavëria e faraonit përmes ofrimit të qengjit, dhe kjo shënoi vuajtjen e Krishtit, nëpërmjet së cilës ne jemi shpenguar nga vdekja e përjetshme dhe nga pushteti i djallit mizor nëse besojmë siç duhet në Shpengimtarin e vërtetë të të gjithë botës, Jezu Krishtin.

Qengji shëmbëlltyrë ofrohej në festën e tyre të Pashkës, dhe apostulli Pal na thotë në leximin e sotëm nga letra e tij që Krishti është Pashka jonë, i cili u ofrua për ne dhe sot u ngjall nga të vdekurit.

Po këtë ditë populli i Perëndisë iku nga vendi i Egjiptit përtej Detit të Kuq, nga skllavëria në tokën e premtuar. Edhe Zoti ynë kaloi po në këtë kohë, ashtu siç ka thënë ungjilltari Gjon, nga kjo botë për tek Ati i tij qiellor. Ne duhet ta ndjekim kreun tonë dhe të kalojmë nga djalli tek Krishti, nga kjo botë e pasigurt në mbretërinë e tij të qëndrueshme; por, pikësëpari, në jetën tonë të sotme ne duhet të kalojmë nga mëkatet në virtytet e shenjta, nga veset në moralin e mirë, nëse dëshirojmë që pas kësaj jete kalimtare të kalojmë në jetën e përjetshme dhe, pas ringjalljes sonë, tek Jezu Krishti. Na udhëheqte drejt Atit të tij të gjallë, i cili ia dorëzoi vdekjes për mëkatet tona. Atij i qoftë lavdërimi dhe lavdia për atë të mirë deri në përjetësi. Amen.

- *Një predikim mbi flijimin e ditës së Pashkës*

Disa mendime përfundimtare mbi jetën dhe veprën e Ælfric

Kur lexon rreth Anglisë anglo-saksone, ndonjëherë ndesh një person me të cilin ndihesh sikur do të ishte mirë të uleshe dhe të bisedoje gjatë me të. Ælfric i Eynsham është njëri prej tyre. Duke lexuar rreth tij dhe disa prej veprave të tij, pjesë nga shkrimet e tij më kanë trazuar dhe ato kanë gjallëruar ndjenjën time për:

- Vlerën e shpëtimtut tonë përmes jetës, vdekjes dhe ringjalljes së Krishtit.
- Fuqinë dhe veprimin në jetën tonë të hirit të Perëndisë kur ne besojmë dhe kur pendohemi
- Nxitjen dhe aktivizimin e po atij hiri kur ne ndërmarrim vepra të mira
- Vërtetësinë dhe afrimin e kthimit të Zotit tonë në lavdi në këtë botë për të marrë besnikët e tij në lavdi, dhe për të gjykuar ata që nuk e pranojnë Ungjillin e tij.

Ndërsa ishte murg në Cerne Abbas, në vitet 989 dhe 992, Ælfric-i botoi dy vëllime predikimesh të mbështetura në leximet e caktuara për shërbesat e kishës për ditë të ndryshme të vitit. Ato u shkruan për t'u qarkulluar kudo dhe për t'u predikuar nga kleri lokal në kisha të dielave, dhe në festa të ndryshme të mëdha. Sigurisht, ato mund të lexoheshin edhe në kohën personale të përkushtimit.

Afrimi i tij te lexuesit është tërheqës dhe butësisht këmbëngulës, i lirë nga ndonjë ndjenjë e zemëruar dhe përbuzëse ndaj mëkatarëve dhe atyre që largohen nga feja. Predikimet bëjnë thirrje, ato nuk përpiqen të urdhërojnë, përveçse nëpërmjet autoritetit të vetë Fjalës së Perëndisë.

Duket se funksioni më i rëndësishëm i Ælfric në sytë e tij si në Cerne Abbas dhe pasi u bë kryemurg në Eynsham, ishte ai i mësuesit. Ai shkruan duke theksuar dhe me bindje të plotë për nevojën e të krishterit për një bazë të fortë në të vërtetën, duke e bërë atë t'i qëndrojë rrymës së mësimit të rremë dhe të mrekullive jo të vërteta të parashikuara në shkrim për fundin e botës duke shkruar:

Njerëzit kanë nevojë për udhëzim të mirë, veçanërisht në këtë kohë kur është fundi i kësaj bote dhe shumë fatkeqësi do t'i ndodhin njerëzimit para se të vijë fundi, sipas asaj që Zoti ynë i tha dishepujve të tij. Çdokush mund t'i bëjë ballë gjithnjë e më lehtë tundimit që do të vijë, përmes mbështetjes së Perëndisë, nëse ai merr fuqi nëpërmjet mësimit të librave; sepse do të ruhen ata, që do të vazhdojnë në besim deri në fund.

Gjithashtu ai synon të mprehë ndërgjegjen e atyre që janë në pozita të larta, disa prej të cilëve ishin, ose kishin qenë më parë eprorët e tij. Ai i tërheq vëmendjen peshkopit Wulfsige të Sherborne për dy detyra të njëjta,

duke i kujtuar atij se pozita e një peshkopi duhet të jetë për të gjithë një model për sjelljen shembullore dhe duke shtuar mendimin e tij se Wulfsige duhet ta qortojë klerin e tij më shpesh për shthurjen që po e dëmtonte kishën.

Ai kishte një vetëdije të plotë dhe solemne për përgjegjësinë e një mësuesi, sepse mësuesit në kishën e Perëndisë duhet të ruajnë shpirtat e vendosur nën kujdesin e tyre. Ai e ndiente thellësisht detyrimin e tij të madh që të përpiqej për të siguruar mësimin që të krishterët kishin nevojë, nëse ata duhet të besonin me të vërtetë dhe të ecnin me Perëndinë në përgatitjen e tyre për gjykimin përfundimtar. Nëse ai dështon, ai duhet të përgjigjet për të metat e tij në karrigen e gjykimit të Krishtit:

Kuptova se nuk do të isha pa faj para Perëndisë, nëse nuk u deklaroj njerëzve të tjerë, me anë të gjuhës ose të shkrimeve, të vërtetën ungjillore, të cilën ai vetë e foli dhe më pas ua shfaqti mësuesve të shenjtë. Unë njoh shumë në këtë vend që janë më të arsimuar se unë, por Perëndia i manifeston mrekullitë e tij nëpërmjet atij që ai dëshiron.

Ai me zell pranonte se asnjë nuk mund të ketë ndonjë përfitim për shpirtin e tij pa hiri e Perëndisë, i cili është i rëndësishëm për çdo aspekt të jetës së krishterë; dhe po njësoj ai besonte se brenda sferës së veprimit të hirit, të krishterët mund të ndihmojnë vetveten duke mësuar rreth besimit të tyre. Hiri është një temë që përsëritet në këto predikime.

Vetë ndryshimi, kur ne kthehemi nga mëkati të Perëndia, nuk vjen nga ne por nga hiri i Perëndisë. Nëpërmjet hirit, Perëndia na jep së pari dëshirën dhe vullnetin e vërtetë dhe pastaj e ndihmon atë dëshirë me punën e vazhdueshme të hirit brenda nesh. Ne duhet të ndiejmë një brengë djegëse ndaj mëkatis dhe inkurajohemi si për një frikë të plotë për ferrin ashtu dhe për një dashuri të vërtetë për Perëndinë.

Besimi i vërtetë do të pasohet gjithmonë nga vepra të mira. Të krishterët mund t'u gëzohen veprave të tyre të mira, por gjithmonë me përlulesi, sepse vetë veprat janë dhurata e Perëndisë nëpërmjet nxitjes dhe mbajtjes së hirit të tij. Krishti është në qendër të shkrimit të tij dhe ai synon ta nxjerrë atë në pah në të gjitha shkrimet.

Koha e Ælfric ishte një periudhë e errët dhe kërcënuese për Anglinë. Ai vetë ishte një dritë e madhe dhe nëpërmjet atij dhe të tjerëve, jeta fetare, kulturore dhe intelektuale vazhduan të lulëzonin pavarësisht nga gjithë trazirat rreth tyre. Ashtu si ferrishtja që digjej por nuk konsumohej, ai ndoqi me zell dhe durim shërbesën që Perëndia i kishte dhënë atij.

Predikimet e botuara të Ælfric ishin menduar të përdroreshin nga priftërinjtë e famullive në shërbesën e mësimdhënies gjatë gjithë vitit.

Ælfric u lind nga prindër që i përkisnin shtresës së mesme në Wessex rreth vitit 955 AD. Në fillim të viteve 970 ai shkoi në shkollën e manastirit

në Winchester dhe u trajnuar si një murg. Winchester Old Minster (kisha e manastirit të vjetër) kaloi nën Rregullin Benediktinas më 964.

Ælfric ishte një nxënës i mirë, u bë murg benedikt dhe me kohë ishte paracaktuar për të qenë prift. Më 987 njëfarë Æthelmær financonte një abaci në Cerne Abbas në Dorset. Ælfric u zgjodh si murg i përshtatshëm për ta vendosur shtëpinë sipas një qëndrimi Benediktin. Në Cerne Abbas Ælfric fitoi një reputacion për të mësuarit gjë që tërhiqte peshkopët të shkonin tek ai për këshilla.

Më 1005 mbreti Ethelred dhuroi autoritet në një kartë për një abaci për t'u themeluar në Eynsham, afër Oxford. Ælfric u zgjodh si abati i parë i tij.

Gjatë shekullit XI, ai vazhdonte të mendohej si një mësues me autoritet dhe veprat e tij ishin një përbërës standart i bibliotekave të Anglisë. Ato vazhduan të kopjoheshin, të rishkruheshin dhe të imitoheshin në gjithë vendin për pothuajse dyqind vjet.

Studimi i jetës dhe veprës së tij na tregon disa nga ndikimet që dalin në një shoqëri të trazuar dhe të pasigurt nëpërmjet veprimit të hirit dhe Frymës së Perëndisë, ndërsa njerëzit janë shtyrë në përvoja shpirtërore dhe vepra të mira. Jezusi tha: “Mbretëria e qiellit është si majaja”.

David Young

